

**Απόσπασμα από τις Νεφέλες του Αριστοφάνη
σε μετάφραση Γ. Σουρή**

Μαθητής (έσωθεν): Στους κόρακας να πας...

ποιος είσαι συ, που πρόστυχα την θύραν μας κτυπάς;

Στρεψιάδης: Ο Στρεψιάδης Φεΐδωνος και Κικυννεύς δημότης.

Μαθ: Αγράμματος μα τους θεούς κι αγροίκος είσαι πρώτης,
αφού με τόσην δύναμιν εκλώττησες χυδαίαν,
που μ' έκαμες κι απέβαλα μίαν σοφήν ιδέαν.

Στρ: Εις τα χωράφια κάθομαι και να με συμπαθήσεις,
μα πες μου την ιδέα σου κι εμένα να φωτίσεις,
αυτήν, που τώρ' απέβαλες...

Μαθ: Μη τέτοια μού ζητάς,
σ' άλλους αυτά δεν λέγονται παρά στους μαθητάς.

Στρ: Πες την με θάρρος, μυστικά σ' εμένα μην κρατείς,
κι εγώ κοντά σας έρχομαι να γίνω μαθητής.

Μαθ: Θα σου τα πω, πλην όλ' αυτά να τα θαρρείς χρηστήρια
κι απόκρυφα μυστήρια.

Τον Χαιρεφώντα ρώτησε Σωκράτης τούτο δα,
ο ψύλλος απ' τα πόδια του σαν πόσα να πηδά,
γιατί στο φρύδι δάγκασε τον Χαιρεφώντα ψύλλος
και στου Σωκράτη πέταξε την κεφαλήν ο φίλος.

Στρ: Κι εκείνος πώς εμέτρησε;

Μαθ: Σοφότατα, και κρίνον.

Ευθύς ανέλυσε κερί, και συλλαβών εκείνον
εσκέφθη μέσα στο κερί τα πόδια να του βάλει,
κι όταν ο ψύλλος πάγωσε κι απέμεινε κρυστάλλι,
ξεφύτρωσαν στα πόδια του παπούτσια Περσικά,
λοιπόν εκείνα τα' λυσε κατόπιν τεχνικά,
κι επακριβώς εμέτρησε και περιεσκεμμένως.

Στρ: Ζευ βασιλιά, τι νους βαθύς και λεπτοκαμωμένος!

Μαθ: Μα τι θαυμαστικά θα πεις, αν μάθεις τώρα κάτι,
εύρημα του Σωκράτη.

Στρ: Παρακαλώ σε, και μ' αυτό την κεφαλή μου φώτισε.

Μαθ: Ο Χαιρεφών ο Σφήττιος για τα κουνούπια ρώτησε αν με το στόμα τραγουδούν ή με τον πισινό.

Στρ: Κι εκείνος τ' είπε;

Μαθ: Τ' άντερο πως το' χουνε στενό,
και της πνοής το φύσημα τραβά και πάει κάτω,
λοιπόν στενό κωλάντερο κοντά σε κοίλο πάτο
σπρώχνει σ' αυτόν το φύσημα, κι ηχεί με βίαν όλος.

Στρ: Μοιάζει λοιπόν με σάλπιγγα των κουνουπιών ο κώλος.

Ω! τρεις φορές μακάριος για τέτοιες εφευρέσεις,
που κάνει σε λεπτόλογες αντεροϋποθέσεις.

Εύκολα σαν ενάγεται τις δίκες θα κερδίζει
αφού βαθιά και τ' άντερα των κουνουπιών γνωρίζει.

Μαθ: Μια σκέψις τώρα προ μικρού του ξέφυγε μεγάλη
με κάποια σαύρα...

Στρ: Λέγε μου πώς ήταν τούτο πάλι;

Μαθ: Εγύρευε του φεγγαριού περιστροφάς και δρόμους,
κι ενώ μονάχος έχασκε με τους απάνω δόμους,
μια σαύρ' από την οροφή
του 'χεσε νύχια και κορφή.

Στρ: Η σαύρα μ' ευχαρίστησε, που 'χεσε τον Σωκράτη.